

Μετάφραση: Σταύρος Παπασταύρου

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.»

Εκδόσεις Πατάκη — Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία — 677

Μάικλ ΜακΝτάουελ, *Blackwater V. Η περιουσία*

Michael McDowell, *Blackwater V. The Fortune*

Μετάφραση: Σταύρος Παπασταύρου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-διόρθωση: Βάλια Μπράβου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Σχεδιασμός εξωφύλλου: ©Pedro Oyarbide &

Monsieur Toussaint Louverture

Copyright© Michael McDowell, 1983

This edition published by arrangement with The Otte Company

through Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA)

in conjunction with Read n Right Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις

Avon Books, 1983

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Οκτώβριος 2026

KET K370 ΚΕΠ 513/26

ISBN 978-618-07-1759-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΙΝΘΟΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σημείωμα του συγγραφέα	13
Η αξιολόγηση.....	15
Τα κατορθώματα του Μπίλλυ	28
Το μπλε μπουκάλι της Άιβυ	40
Η υπόσχεση του Έρλυ	56
Ο βάλτος.....	65
Δίδυμα	78
Η οικογένεια του Μπίλλυ.....	102
Τα ασημικά	116
Η Νερίτα	127
Ο άσωτος.....	140
Πρωτοχρονιά	154
Η θωράκιση του Μπίλλυ	172
Η περιουσία	186
Κληροδοτήματα	202

Η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΣΚΥ ΠΕΝΘΗΣΑΝ με ειλικρίνεια τον θάνατο του Τζέιμς Κάσχυ. Μολονότι ήταν γέρος και αδύναμος, κανείς δε φανταζόταν πως κάποια στιγμή θα πέθαινε. Παρόλο που ήταν ο γηραιότερος της οικογένειας, ποτέ και υπό καμία έννοια δεν υπήρξε αρχηγός της. Ίσως αν είχε υψηλότερη θέση, όλοι να αναρωτιόνταν: *Ποιος θα αναλάβει τα ηνία όταν ο Τζέιμς φύγει απ' τη ζωή;* Όμως στην πραγματικότητα μετά τον θάνατό του δεν ακολούθησε καμία ανακατανομή ρόλων, παρά μόνο η συνειδητοποίηση του κενού που είχε αφήσει πίσω του.

Εκείνη που ένιωσε περισσότερο μοναξιά ήταν η Κουίνι, την οποία όλοι αντιμετώπιζαν ως χήρα παρά ως κουνιάδα του Τζέιμς. Ο γιος της ο Ντάντζο είχε πλέον παντρευτεί, όμως παρέμενε εγκλωβισμένος στη Γερμανία με τη Γερμανίδα σύζυγό του, μην μπορώντας να επιστρέψει λόγω προβλημάτων με το Γραφείο Μετανάστευσης – ή τουλάχιστον έτσι έγραφε στη μητέρα του. Η κόρη της Κουίνι, η Λουσίλ, ήταν πια κανονική αγρότισσα και νοικοκυρά και δεν είχε καμία πρόθεση να ζήσει στην πόλη με τη μητέρα της. Τον δε Μάλλκολμ, τον πρωτότοκό της, τον οποίο είχε

να δει από τότε που το έσκασε το 1938, η Κουίνι τον θεωρούσε πλέον πεθαμένο.

Η συχνά απρόβλεπτη Λουσίλ, με συμπονετική διάθεση, της πρότεινε: «Μαμά, έλα στο Γκάβιν Ποντ να ζήσεις μαζί μου, με την Γκρέις και τον Τόμμυ Λι». Η Κουίνι κούνησε απλώς το κεφάλι της και σκούπισε ένα δάκρυ.

Η Σίστερ εισηγήθηκε: «Κουίνι, έλα δίπλα και μείνε στο παλιό δωμάτιο της Μαίρη-Λοβ. Έχω ανάγκη από λίγη συντροφιά, μιας και η Μίριαμ είναι όλη μέρα στο εργοστάσιο». Η Κουίνι αρνήθηκε σιωπηλά.

Η Έλινορ είπε: «Ξέρεις ότι σ' εμάς είσαι πάντα καλοδεχούμενη».

Η Κουίνι αρνήθηκε όλες τις προσφορές, και τέλος πρόβαλε διστακτικά ένα δικό της αίτημα: «Θα είχατε μήπως αντίρρηση να μείνω εδώ; Και να φροντίζω όλα τα παλιά πράγματα του Τζέιμς; Το αγαπούσε τόσο πολύ αυτό το σπίτι!».

Έπειτα από μια πολύ σύντομη συζήτηση, η οικογένεια αποφάσισε πως αυτή ήταν η ιδανική λύση, κι έτσι το παλιό σπίτι της Κουίνι, λίγα τετράγωνα πιο πέρα, που επί δύο χρόνια ήταν ως επί το πλείστον άδειο, πουλήθηκε.

Η κόρη του Τζέιμς, η Γκρέις, υπέθετε πως ο πατέρας της θα είχε αφήσει όλη του την περιουσία σ' εκείνη –όπως συνήθιζαν άλλωστε όλοι οι Κάσκυ– και προσπαθούσε να υπολογίσει ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να διανεμίει ορισμένα μερίδια στους ανθρώπους που ήταν αγαπητοί στον πατέρα της. Με την ανάγνωση της διαθήκης ένωσε ανακούφιση, ανακαλύπτοντας πως κάτι τέτοιο δεν ήταν αναγκαίο. Εκτός από κάποιες μικρές δωρεές στη μαγείρισσά του τη Ρόξι και στην Εκκλησία των Μεθοδιστών του Περδίδο, όλη η περιουσία του Τζέιμς μοιραζόταν εξίσου μεταξύ της Κουίνι, του Ντάντζο και της Γκρέις.

Το πρόβλημα ήταν πως κανείς δε γνώριζε πόση ακριβώς ήταν η περιουσία του Τζέιμς. Όμως αυτή η έλλειψη γνώσης αποδείχτηκε πως ήταν η λύση σ' ένα άλλο πρόβλημα των Κάσκυ. Από τότε που ο Μπίλλυ Μπρονζ και η Φράνσις Κάσκυ είχαν παντρευτεί, ο Μπίλλυ είχε στη διάθεσή του κάμποσο ελεύθερο χρόνο, ειδικά μετά την παραίτησή του από την Αεροπορία. Έτσι πρόσφερε εθελοντικά τις υπηρεσίες του στο τοπικό γραφείο της Διοίκησης Βετεράνων, και τέσσερις βραδιές τη βδομάδα δίδασκε Ραδιοτεχνολογία και Λογιστική σε απόστρατους που είχαν επιστρέψει στο Περδίδο. Τον περισσότερο καιρό όμως, ο Μπίλλυ ένιωθε άχρηστος, έτσι που καθόταν εκεί μονάχος όλη μέρα με τις γυναίκες, ενώ ο πεθερός του ο Όσκαρ και η κουνιάδα του η Μίριαμ δούλευαν πυρετωδώς στο εργοστάσιο. Είχε απορρίψει μια θέση στην επιχείρηση, επειδή δεν είχε ιδέα από ξυλεμπόριο. Καταλάβαινε πως ο Όσκαρ τού είχε κάνει την πρόταση μόνο και μόνο από οίκτο. Η Μίριαμ, με το γνωστό απότομο ύφος της, του είχε πει: «Θα χαρούμε να σε συμπεριλάβουμε στη μισθοδοσία, αρκεί να μας υποσχεθείς ότι θα κάθεται σε μια μεριά και δε θα μπλέκεσαι στα πόδια μας». Ο Μπίλλυ δεν ήθελε απλώς να δουλεύει, ήθελε να κάνει κάτι χρήσιμο.

Η Φράνσις, ωστόσο, χαιρόταν να έχει τον άντρα της σπίτι όλη μέρα. Της άρεσε που μπορούσε να την πηγαίνει με το αυτοκίνητο στην Πενσακόλα για να παρακολουθήσουν την απογευματινή προβολή μιας ταινίας ή για να ψωνίσουν κάτι στα μαγαζιά του Μομπίλ. Έβλεπε όμως επίσης ότι ήταν ανήσυχος. Ένα χειμωνιάτικο πρωινό του 1946, ενώ ήταν ξαπλωμένοι μαζί στο κρεβάτι, η Φράνσις στράφηκε στον άντρα της και είπε: «Ίσως η Μίριαμ θα μπορούσε να σου βρει μια θέση στο γραφείο του εργοστασίου. Ξέρω πως δεν έχεις ιδέα από δέντρα και πως δε σου αρέσει να δου-

λεύεις στο ύπαιθρο, ενώ τα καταφέρνεις μια χαρά μ' ένα μολύβι και μια αριθμομηχανή στο χέρι».

«Όχι, όχι» αντέδρασε ο Μπίλλυ «μην το κάνεις αυτό! Σε παρακαλώ, μην πεις τίποτα στη Μίριαμ!»

«Γιατί όχι;» ρώτησε με απορία η Φράνσις.

«Απλώς σκέψου λίγο» είπε ο Μπίλλυ. «Σκέψου πόσο σκληρά δουλεύει η Μίριαμ στο εργοστάσιο».

«Είναι υπεύθυνη για όλη τη διαχείριση!» αποκρίθηκε η αδελφή της με περηφάνια.

«Ακριβώς» συμφώνησε ο Μπίλλυ. «Τι θαρρείς, λοιπόν, ότι θα συνέβαινε αν ξαφνικά άρχιζα να εμφανίζομαι στο εργοστάσιο κάθε μέρα;»

«Θα τη βοηθούσες να το διαχειρίζεται καλύτερα».

Ο Μπίλλυ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, όχι. Μην ξεχνάς πως είμαι κι εγώ ένας Κάσκυ τώρα. Οπότε, αν πήγαινα να δουλέψω σ' εκείνο το γραφείο, ο κόσμος θα απευθυνόταν σ' εμένα, επειδή είμαι μεγαλύτερος – και επειδή είμαι άντρας. Πολύ σύντομα θα είχα μεγαλύτερη εξουσία από τη Μίριαμ, όχι επειδή θα ήμουν καλύτερος από εκείνη, αλλά μόνο και μόνο επειδή είμαι άντρας. Η Μίριαμ το γνωρίζει, γι' αυτό δε με θέλει εκεί. Και δεν την κατηγορώ καθόλου».

«Πιστεύεις ότι αυτό θα συμβεί;»

«Είμαι βέβαιος» απάντησε αποφασιστικά ο Μπίλλυ. «Δε σκοπεύω να μπλεχτώ στα πόδια της αδελφής σου. Έχει δουλέψει πολύ καιρό και πολύ σκληρά. Ωστόσο» συνέχισε, παίρνοντας τη Φράνσις στην αγκαλιά του και πιέζοντας το κεφάλι της πάνω στο γυμνό του στήθος, «αυτό που θα μπορούσα ίσως να κάνω...»

«Ναι;»

«Είναι να κρατάω τα βιβλία. Αυτό είναι κάτι που γνωρίζω καλά».

«Μα μόλις τώρα έλεγες πως δε θέλεις να μπλεχτείς...»

«Δε μιλάω για το εργοστάσιο» είπε ο Μπίλλυ. «Μιλάω για τα βιβλία της οικογένειας, να γίνω κάτι σαν προσωπικός λογιστής όλων».

«Πιστεύεις ότι μπορείς να το κάνεις; Ο μπαμπάς λέει πως είναι σωστός πονοκέφαλος».

«Θα μπορούσα να το αναλάβω χωρίς δεύτερη σκέψη. Αυτό το έχω κληρονομήσει απ' τον πατέρα μου. Όλα του τα χρήματα έτσι τα έβγαλε, κρατώντας βιβλία. Ήταν πολύ καλός σ' αυτό. Τις νύχτες κατέβαινε στο γραφείο του και μελετούσε τα βιβλία για ένα δεκάλεπτο. Την άλλη μέρα έβγαινε έξω και γύριζε με πέντε χιλιάδες δολάρια στην τσέπη του. Τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναδεί».

Η Φράνσις ήταν τόσο ενθουσιασμένη, που τράβηξε με το ζόρι τον άντρα της απ' το κρεβάτι και τον οδήγησε κάτω, στην τραπεζαρία. Έπειτα επέμεινε να εξηγήσει την πρότασή του στην Έλινορ και στον Όσκαρ.

«Αφήστε με να ρίξω μια ματιά» είπε ο Μπίλλυ. «Το σωστό είναι να είμαστε σε θέση να ξέρουμε ακριβώς τι έχει ο καθένας. Δε θα ήταν κακό να γνωρίζουμε την οικονομική κατάσταση όλων σας».

«Καθόλου κακή ιδέα» είπε ο Όσκαρ «μόνο που δεν ξέρω από πού να σου πω να ξεκινήσεις, όλα είναι τόσο μπερδεμένα. Βλέπεις, τα πήγαμε άθλια τα πρώτα χρόνια της Ύφεσης και εξαιρετικά στη διάρκεια του πολέμου. Μετά, για ένα διάστημα, είχαμε απανωτούς θανάτους, υπήρχαν διαθήκες που έπρεπε να ανοιχτούν, να μάθουμε ποιος άφηνε τι και σε ποιον, κάποιοι δανείζονταν ο ένας απ' τον άλλον, ούτε ξέρω τι άλλο ακόμα. Το σύστημα τώρα πια είναι όποιος χρειάζεται χρήματα να πηγαίνει στη Μίριαμ, και εκείνη να του υπογράφει μια επιταγή».

«Δεν έπρεπε να γίνεται έτσι» είπε ο Μπίλλυ. «Δεν έχω τίποτα με τη Μίριαμ, όμως ο καθένας θα έπρεπε να ξέρει

ακριβώς πόση είναι η περιουσία του. Έτσι κανείς δε θα νιώθει εξαπατημένος και –πιστέψτε με– όλοι σας θα βγάζετε περισσότερα χρήματα».

Η Έλινορ, που φάνηκε να εκτιμάει την πρόταση, ρώτησε: «Τι θα χρειαστείς;».

«Θα πρέπει να εξετάσω τα πάντα – έγγραφα, διαθήκες, συμβόλαια, τραπεζικές καταθέσεις, ό,τι χαρτί μπορείτε να βρείτε. Κατ' αρχάς θα πρέπει να δω ποιο αφορά τον καθένα από εσάς προσωπικά και ποιο αφορά το εργοστάσιο. Εάν αφορά το εργοστάσιο, τότε θα το διαβιβάσω στη Μίριαμ, ώστε να ασχοληθεί εκείνη μ' αυτό. Έτσι θα μπορέσει κι εκείνη να τακτοποιήσει ευκολότερα τους λογαριασμούς της επιχείρησης. Όταν προσδιοριστεί η περιουσία του καθενός, θα ξέρω με ποιον τρόπο μπορούμε να την αυξήσουμε». Ο Μπίλλυ ανασήκωσε τους ώμους του και γέλασε απολογητικά. «Δεν είμαι πλεονέκτης, ξέρετε. Απλώς όλα αυτά είναι στο αίμα μου. Με το που βλέπω ένα φύλλο ισολογισμού, το μόνο που σκέφτομαι είναι πώς θα κάνω αυτά τα ποσά μεγαλύτερα».

«Πότε θέλεις να ξεκινήσεις;» ρώτησε η Έλινορ.

«Το συντομότερο. Δε νομίζεις όμως πως θα ήταν καλύτερα να μιλήσεις πρώτα στους άλλους;»

«Γιατί;» έκανε η Έλινορ, σίγουρη για τη θέση που είχε στην οικογένεια Κάσκυ. «Έτσι κι αλλιώς, ναι θα πουν».

Έτσι ο Μπίλλυ στρώθηκε στη δουλειά, για να τακτοποιήσει τα οικονομικά της οικογένειας Κάσκυ. Η Έλινορ του νοίκιασε ένα μικρό γραφείο στο κέντρο της πόλης και του αγόρασε έναν πάγκο εργασίας και μια αρχειοθήκη. Προσέλαβε τη Φράνσις ως γραμματέα, όχι επειδή ήταν καλή, αλλά επειδή απολάμβανε τόσο πολύ να βρίσκεται στο πλάι του, ακόμα κι όταν ήταν σιωπηλός και απορροφημένος στην εργασία του. Ένας ένας οι Κάσκυ έρχονταν στον Μπίλλυ

με ό,τι έγγραφα μπορούσαν να βρουν και τον ενημέρωναν για όσες από τις οικονομικές συναλλαγές της οικογένειας κατάφεραν να θυμηθούν, πηγαίνοντας όσο πιο πίσω στο παρελθόν γινόταν. Ο Μπίλλυ κρατούσε σημειώσεις και έκανε ερωτήσεις.

Η Μίριαμ κι ο Μπίλλυ δούλευαν μαζί. Για να προσδιοριστεί η πραγματική καθαρή περιουσία των Κάσκυ, έπρεπε πρώτα όλες οι δοσοληψίες που αφορούσαν άμεσα την επιχείρηση να διαχωριστούν από τις προσωπικές υποθέσεις. Η Μίριαμ χαιρόταν να βοηθάει σε όλο αυτό, γιατί τελικά θα της χρησίμευε στο να ξεκαθαρίσει τη δική της δουλειά. Ενώ η αδελφή της και ο άντρας της ήταν κλεισμένοι στο γραφείο του, η Φράνσις περιφερόταν έξω από το δωμάτιο, χαζεύοντας περιοδικά και κοιτάζοντας απ' το παράθυρο το φράγμα, που είχε καλυφθεί από τις κληματίδες.

Κατά τον Απρίλη, ο Μπίλλυ είχε πλέον τακτοποιήσει τα οικονομικά της οικογένειας, κι ένα κυριακάτικο απόγευμα, μετά το φαγητό, όλοι οι Κάσκυ συγκεντρώθηκαν στην κλειστή βεράντα της Έλινορ. Ακόμα και η Γκρέις, η Λουσίλ και ο Τόμμυ Λι είχαν έρθει απ' το αγρόκτημα του Γκάβιν Ποντ εκείνη τη μέρα.

Η Έλινορ έκανε απλώς μια σύντομη εισαγωγή: «Ο Μπίλλυ είχε την καλοσύνη να αναλάβει τα οικονομικά μας από δω και μπρος. Θέλω λοιπόν να τον ακούσετε όλοι και να κάνετε αυτό ακριβώς που θα σας πει».

Ύστερα από αυτά τα λόγια, ο Μπίλλυ σηκώθηκε όρθιος, έγενεψε σχεδόν απολογητικά και είπε: «Κοιτάξτε, δε θέλω να νομίζει κανείς πως έχω την πρόθεση να αναμειχθώ σε όλα αυτά και πως προσπαθώ να σας χειραγωγώ, γιατί δεν είναι αλήθεια. Είμαι απλώς ένας γαμπρός που εκτελώ χρέη λογιστή, κι αυτό που προσπάθησα να κάνω ήταν να βάλω σε μια τάξη τα οικονομικά της οικογένειας...».

«Ίσως για πρώτη φορά μάλιστα» πετάχτηκε η Σίστερ.

«Εξέτασα όλα τα έγγραφα που μου φέρατε και προσπάθησα να τα βάλω όλα σε μια σειρά. Έχω φροντίσει τα πάντα, έτσι ώστε κανείς άλλος εκτός από μένα να μη χρειάζεται να σκεφτεί τίποτα. Ήσασταν όλοι πολύ υπομονετικοί, και δεν ανησυχήσατε μήπως ανακατευόμουν στα προσωπικά σας – ακόμα και η Γκρέις μού έφερε τα βιβλία της από το αγρόκτημα του Γκάβιν Ποντ, και πιστεύω πως θα μπορέσω να τη βοηθήσω να πολλαπλασιάσει το κοπάδι της εκεί πέρα. Αν έχετε κάποιες ερωτήσεις από δω και στο εξής, να έρχεστε κατευθείαν να με συμβουλευέστε, γιατί είμαι σίγουρος πια ότι ξέρω πώς έχουν τα πράγματα».

«Μα όλα αυτά είναι πάρα πολλή δουλειά!» φώναξε η Σίστερ.

«Τα θεωρείτε ίσως πολλά» είπε ο Μπίλλυ «μα δεν είναι. Αυτό είναι το πρόβλημα, Σίστερ. Στ' αλήθεια δεν έχετε ιδέα πόσα χρήματα έχετε. Αν θέλετε να πάτε μέχρι τη Νέα Ορλεάνη, πηγαίνετε στη Μίριαμ και της ζητάτε διακόσια πενήντα δολάρια σε μετρητά, κι αυτό το θεωρείτε σωστή διαχείριση των οικονομικών σας. Είμαι εδώ σήμερα για να σας πω πως έχετε όλοι πάρα πολλά χρήματα για να τα διαχειρίζεστε κατ' αυτόν τον τρόπο».

Κάτι στον τόνο και στη στάση του Μπίλλυ θύμιζε στους Κάσκυ το κήρυγμα του ιερέα των μεθοδιστών εκείνο το πρωί. Ο Μπίλλυ τούς υποδείκνυε τα λάθη που έκαναν στις οικονομικές τους συναλλαγές και τους παρότρυνε να ακολουθήσουν μονοπάτια που θα τους έφερναν στο μέλλον αντιμέτωπους με μεγαλύτερες οικονομικές ευθύνες.

«Δηλαδή πόσα έχουμε;» ρώτησε ο Όσκαρ.

«Χμ» έκανε ο Μπίλλυ «φυσικά το μεγαλύτερο μέρος του οικογενειακού πλούτου συνδέεται με το εργοστάσιο και τις εγκαταστάσεις. Έτσι η Μίριαμ κι εγώ εργαστήκα-

με εντατικά, για να δούμε αν θα μπορούσαμε να προσδιορίσουμε ακριβώς την αξία τους».

Στράφηκε προς τη Μίριαμ, που στεκόταν όρθια με κάποια έγγραφα στο χέρι.

«Δε θα μπω σε λεπτομέρειες, γιατί δεν είναι απαραίτητο» άρχισε να λέει η Μίριαμ με το γνωστό απότομο ύφος της. «Οι περισσότεροι από εσάς δε θα καταλαβαίνατε, ούτως ή άλλως. Τα σημεία που πρέπει να λάβετε υπόψη σας είναι δύο. Πρώτον: Ο Τζέιμς είχε το μισό μερίδιο απ' όλα. Η Σίστερ και ο Όσκαρ έχουν από ένα τέταρτο ο καθένας. Αυτό σημαίνει πως το σημαντικό μέρος της περιουσίας είναι μοιρασμένο ανάμεσα στη Σίστερ, τον Όσκαρ και την ιδιοκτησία του Τζέιμς. Δεν εκφράζω κάποιο δικό μου παράπονο, απλώς σας λέω πώς έχουν τα πράγματα. Δεύτερον: Το εργοστάσιο και τα κτήματα του Τζέιμς μαζί έχουν αξία περίπου είκοσι τρία εκατομμύρια δολάρια».

Η Μίριαμ κάθισε πάλι στη θέση της.

«Θεέ και Κύριε!» φώναξε η Κουίνι.

Κανείς άλλος δε μίλησε – δεν είχαν ιδέα πως η αξία ήταν τόσο μεγάλη. Κανείς από τους Κάσκυ δεν είχε ποτέ σκεφτεί να αποτιμήσει την επιχείρηση σε δολάρια.

«Θέλαμε απλώς να σας δώσουμε μια εικόνα του μεγέθους» συνέχισε η Μίριαμ. «Καταλαβαίνετε τι εννοώ; Βλέπω πως όλοι δείχνετε έκπληκτοι. Όσκαρ» είπε, κοιτάζοντας τον πατέρα της μ' ένα περίεργο χαμόγελο, «ούτε εσύ περιμένες να είναι τόσο πολλά, έτσι;»

«Όχι βέβαια!»

«Οι προσωπικές σας περιουσίες είναι πολύ μικρότερες» πήρε τον λόγο ο Μπίλλυ. «Για κάμποσα χρόνια, τα περισσότερα ατομικά σας κέρδη έχουν επανεπενδυθεί, και μάλιστα όχι πάντα με τον πιο διαφανή τρόπο».

Ο Όσκαρ κοκκίνισε. «Μπίλλυ, άσε με να σου εξηγήσω...»

«Κανείς δε σε κατηγορεί, Όσκαρ» είπε η Σίστερ. «Εσύ έστησες το εργοστάσιο, κι αν είκοσι τρία εκατομμύρια δολάρια δεν αρκούν για να μη μείνουμε όλοι στον δρόμο, τότε καλύτερα να πέσουμε όλοι να πεθάνουμε».

«Όχι» είπε ο Μπίλλυ «δεν είναι τόσο ότι αυτές οι επενδύσεις ήταν λανθασμένες, ήταν απλώς μπερδεμένες. Έγιναν με χρήματα δανεικά, που ποτέ δεν επιστράφηκαν. Κάποια χρήματα που έπρεπε να δοθούν στη Σίστερ χρησιμοποιήθηκαν για ν' αγοράστούν καινούρια μηχανήματα, και ούτω καθεξής. Κανείς δεν κατηγορεί κανέναν για τίποτα, και γεγονός είναι –όπως όλοι γνωρίζετε– πως το εργοστάσιο θα μπορούσε κάλλιστα να έχει κλείσει, αν ο Όσκαρ δεν έκανε ό,τι έκανε. Εκείνο που προσπάθησα εγώ να κάνω ήταν να ξεκαθαρίσω απ' την αρχή τι ανήκει στο εργοστάσιο και τι σε εσάς, ώστε να ξέρετε όλοι ποια είναι η οικονομική σας κατάσταση. Κι αυτό έκανα. Η προσωπική περιουσία του Όσκαρ Κάσκυ, χωρίς να υπολογίζεται το μερίδιό του στο εργοστάσιο, ανέρχεται περίπου στο ένα εκατομμύριο εκατό χιλιάδες δολάρια».

Ο Όσκαρ έβγαλε ένα σφύριγμα· το χαμόγελο της Έλινορ πρόδιδε ικανοποίηση.

«Η Σίστερ Χάσκιου έχει περίπου ένα εκατομμύριο τριακόσιες χιλιάδες».

«Ακούστε όλοι λοιπόν!» φώναξε η Σίστερ, ρίχνοντας ένα έκπληκτο βλέμμα σε όλους στο δωμάτιο. «Αύριο κιάλας θα πάω ν' αγοράσω καινούριο αμάξι».

«Ο Τζέιμς Κάσκυ» συνέχισε ήρεμα ο Μπίλλυ «είχε περίπου δύο εκατομμύρια επτακόσιες χιλιάδες δολάρια, εκτός από το μισό εργοστάσιο. Κι όπως ξέρετε, αυτή η περιουσία θα διαιρεθεί τώρα σε τρία ίσα μέρη, όταν ανοιχτεί η διαθήκη».

«Ω ουρανοί!» αναφώνησε η Κουίνι, που καθόταν στην

κούνια με το εγγονάκι στα γόνατά της. «Ο Τζέιμς μόλις με έκανε ζάπλουτη».

«Λοιπόν» συνέχισε ο Μπίλλυ Μπρονζ «δεν υπάρχει κανένας λόγος αυτή η οικογένεια να μη γίνει ακόμα πλουσιότερη. Έχετε χρήματα τώρα, κι όταν έχει κανείς χρήματα, το ευκολότερο πράγμα στον κόσμο είναι να βγάλει περισσότερα».

«Μα γιατί;» ρώτησε η Γκρέις. «Τι να τα κάνουμε τόσα εκατομμύρια; Για ποιον λόγο χρειαζόμαστε περισσότερα χρήματα απ' όσα ήδη έχουμε;»

Η Μίριαμ στράφηκε στην ξαδέλφη της με ύφος ξινισμένο. «Για να πας ν' αγοράσεις τις τετρακόσιες παλιοαγγελάδες σου, γι' αυτό».

«Δε θέλω τετρακόσιες» αποκρίθηκε ατάραχη η Γκρέις. «Το βοσκοτόπι μου δεν είναι μεγάλο. Θα μου αρκούσαν περίπου ογδόντα – εκτός αν κατάφερνα να το επεκτείνω...»

«Δεν έχω καμία αντίρρηση να βγάλουμε περισσότερα χρήματα» είπε ο Όσκαρ. «Και μάλιστα πιστεύω πως θα έπρεπε. Απλώς δεν ξέρω πώς θα το καταφέρουμε. Εσύ ξέρεις, Μπίλλυ;»

«Ναι» απάντησε εκείνος. «Πιστεύω πως ξέρω».

Η Μίριαμ συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι. «Ο Μπίλλυ ξέρει τι λέει. Αν περνούσε απ' το χέρι μου, θα σας έβαζα όλους να εξουσιοδοτήσετε μέσω δικηγόρου τον Μπίλλυ, ώστε να κάνει ό,τι θέλει».

«Δε χρειάζεται να κάνετε κάτι τέτοιο» είπε ο Μπίλλυ, με κάποια νευρικήτητα. «Το μόνο που θα ήθελα είναι να σας κάνω ορισμένες συστάσεις, κι αν σας αρέσουν, μπορείτε να τις ακολουθήσετε. Αυτό είναι όλο. Να λοιπόν τι σας προτείνω: Η Μίριαμ κι εγώ θα δουλέψουμε μαζί. Εκείνη θα αναλάβει το εργοστάσιο, όπως έκανε ως τώρα, και

μάλιστα με εξαιρετικά αποτελέσματα. Κι εγώ θα αναλάβω τα οικονομικά του καθενός. Από δω και πέρα, αν χρειάζεστε μετρητά, δε θα πηγαίνετε πια στη Μίριαμ. Θα τα ζητάτε από μένα».

«Αυτό σίγουρα θα απάλλασσε εμένα από ένα σωρό μπελάδες» είπε η Μίριαμ «μιας και δε θα έχω να συμπληρώνω συνέχεια όλες αυτές τις επιταγές».

Οι Κάσχυ συναίνεσαν όλοι στην πρόταση του Μπίλλυ, και ύστερα από εκείνο το κυριακάτικο απόγευμα στην επάνω βεράντα, έβλεπαν πλέον τον εαυτό τους με άλλο μάτι. Είχαν πολύ περισσότερα χρήματα απ' όσα ο οποιοσδήποτε ανάμεσά τους μπορούσε να υποπτευθεί. Η Έλινορ ένιωθε περήφανη στη σκέψη ότι ίσως οι συμβουλές και η υποστήριξή της στον Όσκαρ όλα εκείνα τα δύσκολα χρόνια είχαν συντελέσει στη δημιουργία αυτής της περιουσίας. Η Σίστερ πετούσε από χαρά, γιατί πώς θα μπορούσε να την αγγίξει ο άντρας της, τη στιγμή που τα τόσα χρήματά της είχαν τη δύναμη να κρατήσουν σε απόσταση ακόμα και κάποιον πολύ πιο επικίνδυνο και επίμονο από τον Έρλυ Χάσκιου; Η Γκρέις και η Λουσίλ ήταν χαμένες σε όνειρα για βοσκοτόπια, κοπάδια και αποφιλωμένες εκτάσεις. Οι δυνατότητες που ανοίγονταν μπροστά στα μέλη της οικογένειας έμοιαζαν άπειρες, αλλά ταυτόχρονα φαινόταν κάπως αόριστες. Τις επόμενες μέρες, όλοι αναζητούσαν πυρετωδώς τρόπους να ξοδέψουν τα χρήματά τους. Η Σίστερ αγόρασε καινούριο αυτοκίνητο για την ίδια κι ένα ακόμα για τη Μίριαμ. Και σαν να μην έφτανε αυτό, αγόρασε κι ένα για τον Μπίλλυ Μπρονζ. Με το καινούριο της αμάξι, η Σίστερ πήγαινε τη Ρόξι, την Άιβυ, τη Ζάντι και τη Λουβάντια στην Πενσακόλα και τις ξαμολούσε μέσα σε μία από τις καλύτερες μπουτίκ ρούχων της πόλης, λέγοντας:

«Δε φεύγουμε από δω μέσα, αν δεν ξοδέψουμε πεντακόσια δολάρια, και το εννοώ».

Σε γενικές γραμμές, ωστόσο, οι Κάσκυ δεν ξόδευαν περισσότερα απ' ό,τι πριν. Απλώς είχαν συνειδητοποιήσει τα πλούτη τους. Ο Μπίλλυ ήταν πολύ απασχολημένος στο γραφείο του στο κέντρο. Ανέλαβε τη διαχείριση του νοικοκυριού της Κουίνι, έτσι ώστε εκείνη να μη βρεθεί σε μια δύσκολη οικονομικά θέση όσο εκκρεμούσε η επικύρωση της διαθήκης του Τζέιμς. Συζήτησε εκτενώς με την Γκρέις σχετικά με την ανάπτυξη του αγροκτήματος στο Γκάβιν Ποντ. Η Σίστερ ερχόταν δύο φορές τη βδομάδα, για να ελέγξει πόσο γρήγορα και πόσο πολύ αυξανόταν η περιουσία της. Ο Όσκαρ και η Μίριαμ τον επισκέπτονταν συχνά, και πολλές φορές ο Μπίλλυ συζητούσε μαζί τους σε βάθος για οικονομικά θέματα, ιδιαίτερα με την κουνιάδα του. Η Φράνσις ήταν απίστευτα περήφανη για ό,τι είχε κάνει –και εξακολουθούσε να κάνει– ο σύζυγός της. Οι Κάσκυ παρότρυναν τον Μπίλλυ να δεχτεί έναν μισθό, κι εκείνος συμφώνησε χωρίς δεύτερη σκέψη.

Αυτός ο γαμπρός είχε οδηγήσει τους Κάσκυ σε μία εντελώς νέα φάση της ιστορίας τους.